

neboť zákon výslovně nedává soudu takového oprávnění, a jest proto takové zmocnění, bylo-li dáno, právně neúčinné. Ani ustanovení § 111, odst. 3, jedn. ř. nelze užítí na notáře jako soudního komisaře. Neboť podle něho úředník pověřený vymáháním platů nezahájí exekuci jen tehda, prohlásí-li soukromá osoba oprávněná k platu, že jest ochotna sama vésti exekuci, nebo zřekne-li se jí. Jediné v tom případě jest oprávněná soukromá osoba legitimována vésti sama exekuci ať na movité, ať na nemovité jmění povinného. Notáře jako soudního komisaře nelze však pokládati za soukromou osobu, jak bylo vyloženo ve výnosu min. sprav. str. 185 Věstníku z roku 1897, s jehož odůvodněním i nejvyšší soud souhlasí. Zmocnití notáře, aby vedl exekuci na nemovité jmění povinného k vydobytí poplatků přiznaných znalcům v pozůstalostním řízení, není pozůstalostní soud vůbec oprávněn.

Čís. 16026.

Připojením poškozeného jako soukromého účastníka k trestnímu řízení proti řidiči automobilu se přerušuje lhůta podle § 6, odst. 1, lit. a) autom. zák. jen proti řidiči automobilu a jeho právním nástupcům, nikoliv i proti majiteli automobilu.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, R II 136/37.)

Žalobkyně se na Československém státu jako majiteli státního autobusu a na jeho řidiči domáhala žalobou podanou dne 9. ledna 1935 náhrady škody, kterou utrpěla při srážce státního autobusu s osobním automobilem, k níž došlo dne 10. května 1934. Žalovaný stát namítl promlčení náhradního nároku uplatňovaného podle předpisů zák. č. 162/1908 ř. z., ježto žaloba byla podána po uplynutí šestiměsíční lhůty, stanovené v § 6 řeč. zák. Soud první stolice, vycházející z názoru, že promlčení náhradního nároku, stanovené v § 6 autom. zák., bylo přerušeno s právním účinkem proti oběma žalovaným tím, že se žalobkyně připojila jako soukromá účastnice k trestnímu řízení, zahájenému proti žalovanému řidiči státního autobusu, posuzoval věc podle předpisů §§ 1, 2 a 3, odst. 4, zák. č. 162/1908 ř. z. a uznal žalobní nárok důvodem po právu. *O d v o l a c í s o u d*, zrušiv rozsudek prvního soudu, uložil mu, aby po právní moci zrušovacího usnesení dále jednal a rozhodl. V otázce, o niž tu jde, uvedl v *d ů v o d e c h*: Přerušování promlčení působí, ať se stalo uznáním, nebo jiným v zákoně stanoveným způsobem, pouze vůči těm osobám a jejich právním nástupcům, mezi nimiž nastala událost promlčení přerušující (Klang, Kom. k § 1497, str. 673, Unger, System rak. práva soukr. II. sv., str. 434). V tom směru jest názor v otázce promlčení v literatuře jednotný. Připojení se žalobkyně k trestnímu řízení proti řidiči autobusu nemá tedy právních účinků proti žalovanému státu, takže při posuzování náhradního nároku proti žalovanému státu jest se řídití předpisy občanského zákoníka o náhradě škody, čímž ovšem jest důkazní břemeno přesunuto na ža-

lobkyni. V té příčině je tedy odůvodněna námitka nesprávného posouzení po stránce právní. Prvý soud pak pochybil, spokojil-li se důkazem trestními spisy a zaujal-li opačné stanovisko. Jest pravda, že jde vůči žalobkyni o závazek solidární, avšak skutková podstata, o níž jest závazek žalovaných opřen, jest jiná u řidiče a jiná u vlastníka automobilu. Žalovaný řidič jest za škodu odpověden proto, že autobus řídil, kdežto žalovaný vlastník autobusu proto, že mu motorové vozidlo patří. Nejde tedy aspoň po té stránce o závazek totožný a nelze rozšiřovati právní účinek promlčení, postihnuvší závazek proti šoferu, již eo ipso i na závazek proti eráru jako vlastníku autobusu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Co se týká otázky, zda bylo tím, že se žalobkyně připojila jako soukromá účastnice k trestnímu řízení proti řidiči Františku S-ovi, zachováno její právo vznést náhradní nárok podle § 6, odst. 1, lit. a) autom. zák. i proti spolužalovanému Československému státu jako majiteli autobusu, jest správný právní názor odvolacího soudu, že přerušení promlčení (připojením se k trestnímu řízení) působí jen proti těm osobám a jejich právním nástupcům, jichž se týká událost promlčení přerušující. Pro řečenou otázku nemá význam, že u majitele a řidiče automobilu jde podle § 1, odst. 6, autom. zák. o závazek solidární. Plyne to již z toho, že trestní řízení, provedené proti řidiči automobilu, nemá stejný účinek i proti majiteli automobilu. Nelze proto právní účinek, jež má přerušení promlčení pro uplatnění náhradního nároku proti řidiči, rozšiřovati beze všeho i na závazek majitele automobilu, proti kterému nebylo trestní řízení vůbec zahájeno.

Čís. 16027.

Výklad smlouvy o převzetí provozu spořitelny jinou spořitelnou. Sloučení (fuse) je možné i u jiných právnických osob nebo právních útvarů jiného rázu než akciových společností.

(Rozh. ze dne 14. dubna 1937, Rv II 992/36.)

Žalující městská obec M. K. tvrdí, že roku 1882 zřídila v M. K. spořitelnu. V roce 1923 převzala žalobkyně neomezené ručení celým svým jměním a poplatní silou za vklady a všechny jiné závazky Městské spořitelny v M. K. Pro změnu peněžních poměrů po převratu a se zřetelem na upsané válečné půjčky octla se ve stísněných poměrech, nemohla splniti v dostatečné míře své hospodářské poslání a hledala proto oporu u větších ústavů. Snažila se získati vklady od jiných spořitel, což se jí podařilo, a tak nastala v její finanční situaci v podstatě rovnováha. Přes to neměla však dosti volných prostředků k poskytování lev-